1961
ଜାନୁଆରୀ 27

ବଲ୍ଲଭଦାସ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ପୌର ସଭା, ଅକୋଲା

(ଜେ. ଏଲ. କପୁର, ଏମ. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା ଏବଂ ଜେ. ସି. ଶାହା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ପଣ୍ୟ କର-ଲାଗୁ କରିବାର ବୈଧତା-"ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବ୍ୟବସ୍ଥା", ଯାହାର ଅର୍ଥ - ସି. ପି. ଏବଂ ବେରାର ପୌରପାଳିକା ଅଧିନିୟମ 1922-(1922 ର ସି. ପି. ଏବଂ ବେରାର-2), ଧାରା 67 (2) ।

ଅକୋଲା ପୌର ପରିଷଦ କମିଟି ଏକ ପଣ୍ୟ କର ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏବଂ ଆଦାୟର ଚିଠା ନିୟମ ସହିତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସରକାର ରାଜପତ୍ରରେ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ କର ଦେବାକୁ ଥିବା ସାମଗ୍ରୀ, ଯେଉଁ ଦର କିମ୍ବା ହାରରେ କର ଦେବାକୁ ଥିଲା ଏବଂ କର ଲାଗୁ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ କାରଣ ବିଷୟରେ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବିବୃତି ରହିଥିଲା । ଏହା ପରେ କର କିପରି କରାଯିବ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ନିୟମର ଚିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ପୋରପାଳିକା କମିଟି ଏହାର ବିଜ୍ଞପ୍ତି ବୋର୍ଡରେ ଲଗାଇଥିଲା ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ନିୟମ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା କିନ୍ତୁ "ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଣାଳୀ" ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଚିଠା ନିୟମ ଅନ୍ୟ ବିବରଣୀ ସହିତ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନଥିଲା | ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପୌରପାଳିକା "ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଣାଳୀ" ର ଚିଠା ନିୟମ ପ୍ରକାଶ ନକରି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 67 (2) ର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛି, ଯାହା ଅନୁସାରେ କର ଲାଗୁ କରିବା ବେଆଇନ ଅଟେ ।

ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା ଯେ "ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବ୍ୟବସ୍ଥା" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କର ଲାଗୁ କରିବା, ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଏବଂ ଅର୍ଥ ଫେରସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଚିଠା ନିୟମ ନୁହେଁ ବରଂ ବିଜ୍ଞପ୍ତିକୁ ପୌରପାଳିକାର ବିଜ୍ଞପ୍ତି ବୋର୍ଡରେ ଏବଂ ସହରର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ଲଗାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ତତ୍କାଳୀନ ମାମଲାରେ ଯେଉଁ ହାରରେ କର ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା, ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମାବଳୀର ପ୍ରକାଶନ ସି. ପି. ଏବଂ

ବେରାର ପୌରପାଳିକା ଅଧିନିୟମ, 1922ର ଧାରା 67 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମାବଳୀର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅନୁପାଳନ ଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 234/60 ।

1958 ନଭେମ୍ବର 18ର ବିଶେଷ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 201/1958 ରେ ନାଗପୁରରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏନ୍. ସି. ଚାଟାର୍ଜୀ, ଏମ୍. ଏନ୍. ଫଡକେ, ଏସ୍. ଏ. ସୋମ୍ଣୀ ଏବଂ ଗଣପତ ରାୟ ।

ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ବି. ଆର୍. ମାଣ୍ଡେକର ଏବଂ ଏ. ଜି. ରତ୍ନପର୍ଖୀ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଜି. ସି. ମାଥୁର ଏବଂ ଆର. ଏଚ. ଢେବର ।

1961. ଜାନୁଆରୀ 27 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧିଶ କପୁର- ନାଗପୁରସ୍ଥିତ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଏବଂ 227 ଅଧୀନରେ ଏକ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଏହା ଏକ ଆବେଦନ ଯାହା ପଣ୍ୟ କର ଲାଗୁ କରିବାର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଛି । ସି. ପି. ଏବଂ ବେରାର ପୌରପାଳିକା ଅଧିନିୟମ (1922ର ଅଧିନିୟମ II) ର ଧାରା 66 (1) (e) କୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରାଯାଇଛି ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀମାନେ ପୂର୍ବତନ ବମ୍ବେ ରାଜ୍ୟର ଆକୋଲା ସହରର କିଛି ଦର ପ୍ରଦାନକାରୀ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଆକୋଲା ପୌରପାଳିକା କମିଟି । 1957 ମସିହା ନଭେମ୍ବର 11ରେ, ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ଅକୋଲା ପୌରପାଳିକାର ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଅଣାଯାଇଥିବା ପଶୁ ଏବଂ ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଏକ ପଣ୍ୟ କର ଲାଗୁ କରିବାକୁ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ ନିୟମର ଚିଠା ପରେ ଅକୋଲା ପୌରପାଳିକା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । 1958 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 3 ତାରିଖର ଏକ ଅଧିସୂଚନା 1958 ମସିହା

ଜାନୁଆରୀ 16 ତାରିଖରେ ବମ୍ବେ ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ରାଜପତ୍ର ଅଧିସୂଚନାରେ ଚିଠା ନିୟମ, ପଣ୍ୟ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଦର ପାଇଁ ଦାୟୀ ସାମଗ୍ରୀର ଅନୁସୂଚୀ ଥିଲା । ଏହା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 67 (2) ର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ପୌରପାଳିକା କମିଟିର, ବିଜ୍ଞପ୍ତି ବୋର୍ଡରେ ଲଗାଇଥିଲେ ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ଖବରକାଗଜରେ କର ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ନିୟମ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆପତ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ ସେସବୁ ସହିତ "ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଣାଳୀର" ଚିଠା ପ୍ରକାଶ କରି ନଥିଲେ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଅକୋଲା ସହରରେ ମରାଠୀ ଭାଷାରେ ଏକ ପୁସ୍ତିକା ବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଥାନୀୟ ଖବରକାଗଜ ଜନ-ସେବକରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଅକୋଲା ସହରର କେତେକ ଦର ପ୍ରଦାନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ ଉପରେ ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 1958 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 3ରେ ପୌର ସଭା ଦ୍ୱାରା ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ସେହି ସଂକଳ୍ପ ଯାହାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା 1958 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ୍ 14ରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା , ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ଏବଂ ପୌରପାଳିକା କମିଟି ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିବା ବିରୋଧରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିଷେଧାଦେଶ ଜାରି କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । 1958 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 18 ତାରିଖରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବିରୋଧୀ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଏକ ନିୟମ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ନିବେଦନ ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ କାହିଁକି କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ତାହାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ବିଜ୍ଞପ୍ତି 1958 ମସିହା ମେ 9ରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସରକାରୀ ଓକିଲ 1958 ମସିହା ଜୁନ୍ 17ରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିଲେ । 1958 ମସିହା ଜୁନ୍ 23ରେ, ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ,1958 ମସିହା ଜୁନ୍ 19ରେ, ସରକାର ପଣ୍ୟ ଟିକସ ଲାଗୁ କରିବାର ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅନୁମୋଦନ କରି ଏକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ଜାରି କରିଥିଲେ । ଏହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଆବେଦନକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କ ପ୍ରମାଣପତ୍ରରେ ଅଣାଯାଇଛି ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେଉଁ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିତର୍କ ହୋଇଛି ତାହା ହେଉଛି ଲାଗୁ କରିବାର ବୈଧତା । ଯେଉଁ କାରଣରେ ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ତାହା ହେଉଛି

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 67 (2) ର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଆବଶ୍ୟକତା ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁପାଳନ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ନବମ ଅଧ୍ୟାୟ କର ଲାଗୁ କରିବା, ଆକଳନ କରିବା ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ସହ ଜଡ଼ିତ । ଧାରା 66 ରେ କର ଲାଗୁ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଏବଂ ଧାରା 67 ରେ କର ଲାଗୁ କରିବାର ପଦ୍ଧତି ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ଧାରା 71 ଅନୁଯାୟୀ, କର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଏବଂ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଫାଙ୍କି ରୋକିବା ପାଇଁ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିବାକୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଛି । ଧାରା 76 ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ କର ସଂଗ୍ରହକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଏବଂ ଦେୟ ଫାଙ୍କି ରୋକିବା ପାଇଁ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ | ଧାରା 85 ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ କର ଫେରସ୍ତକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ । କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ "ଆକଳନ ପ୍ରଣାଳୀ" ର ପ୍ରକାଶନ ବିଷୟରେ ଧାରା 67ରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଳନ କରାଯାଇନଥିବାରୁ କର ଲାଗୁ କରିବା ବେଆଇନ | କେତେକ ରାୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନେ କମ୍ ସହାୟକ ହୁଅନ୍ତି | ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଯାହା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ତାହା କେବଳ ସେହି ଧାରାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ଏବଂ ସେଠାରେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଆଉ କିଛି ଅଧିକ ନୁହେଁ ।

ଯେହେତୁ ଧାରା 67 (2) ଉପରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଛି, ଏହାକୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇପାରେ । ଏହା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ:-

"67 (2) ଯେତେବେଳେ ଏପରି ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ ହୋଇଛି, କମିଟି ଏହି ଅଧିନିୟମର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରକାଶ କରିବ, ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବର୍ଗ କିମ୍ବା କର ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣନା, ଲାଗୁ ହେବାକୁ ଥିବା ଟିକସର ପରିମାଣ କିମ୍ବା ହାର ଏବଂ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିବ ।

"ଧାରା 67 ର ଯୋଜନା ଏହିପରି ଦେଖାଯାଏ: ଯେତେବେଳେ ଏକ ପୌରପାଳିକା ସଭା ଏକ କର ଲାଗୁ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୈଠକରେ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ତା 'ପରେ ସେହି କର ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ଏହାର ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରକାଶ

1961

ବଲ୍ଲଭଦାସ
ବନାମ
ପୌର ସଭା, ଅକୋଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

କରିବାକୁ ପଡିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଦରଦାତାମାନେ ଏହି ଲାଗୁ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କର ଆପତ୍ତି ରଖିପାରିବେ । ଏହି ପ୍ରକାଶନ ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ଏବଂ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ଥାନୀୟ ଜାଗାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ | ତା 'ପରେ ପୌର ସଭା ଦର ପ୍ରଦାନକାରୀଙ୍କ ଆପତ୍ତି, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଯଦି କମିଟି ଏହାର ମୂଳ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରେ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହାକୁ ଆସିଥିବା ଆପତ୍ତି ସହ ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ ମୂଳ ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ଏହାର ପ୍ରସ୍ତାବ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ପଠାଇବାକୁ ପଡିବ, ଯାହା ବିଷୟ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଞ୍ଜୁରି କରିପାରିବ କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦନ କରିବାକୁ ମନା କରିପାରିବ କିମ୍ବା ସଂଶୋଧନ ସହିତ ଅନୁମୋଦନ କରିପାରିବ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଆପତ୍ତି ଥିଲା ଯେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଣାଳୀ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନାହିଁ । ଧାରା 67 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରକାଶନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:-

" 1.କର ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ପୌରପାଳିକା ସଭାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଧାରା 67 (2) ଅନୁଯାୟୀ କିମ୍ବା କୌଣସି କର ଦର ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ସଭାର ପ୍ରସ୍ତାବର ଧାରା 68 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଉପଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ "ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜପତ୍ର"ରେ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ପଠାଯିବ । "ଧାରା 67 (2) ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସହିତ କର ଆକଳନ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ଚିଠା ନିୟମ ରହିବ । ରାଜପତ୍ର ରେ ଏହାର ପ୍ରକାଶନ ପରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପୌରପାଳିକା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଏବଂ ସହରର ବିଶିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ବୋର୍ଡରେ ଏହାର ନକଲ ସଂଲଗ୍ନ କରି ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ, ଯଦି କିଛି ଥାଏ | ସ୍ଥାନୀୟ ଖବରକାଗଜରେ ଏହାର ପ୍ରକାଶନର ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ, କମିଟି ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟି ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଭାଷାରେ ମୁଦ୍ରଣରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରସାରିତ କରିପାରେ | କମିଟିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସୂଚିତ କରି ଏବଂ ଅଧିବାସୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରି, ଏବଂ ଆଇନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତିରିଶ ଦିନର ଅବଧି ପ୍ରତି, ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଲାଗୁ କିମ୍ବା ବୃଦ୍ଧି ଉପରେ ଆପତ୍ତି କମିଟି ନିକଟରେ ଦାଖଲ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ପୌରପାଳିକାର ସର୍ବତ୍ର ଢୋଲ ବଜାଇ ମଧ୍ୟ ଘୋଷଣା କରାଯିବ ।

ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଧାରା 67 (2) ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସହିତ କର ଆକଳନ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ଚିଠା ନିୟମ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ରାଜପତ୍ରରେ ଏହାର ପ୍ରକାଶନ ପରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପୌରପାଳିକା

କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଏବଂ ସହରର ଦୃଶ୍ୟମାନ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ବୋର୍ଡରେ ଏହାର ନକଲ ସଂଲଗ୍ନ କରି ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ଖବରକାଗଜରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, କିମ୍ବା ଏହା ପୌରପାଳିକା ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ମୁଦ୍ରିତ ଭାବରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରସାରିତ କରିପାରିବ | ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଯେ 1958 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 16ରେ ରାଜପତ୍ରରେ ଖସଡା ନିୟମ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ କର ଦେବାକୁ ଥିବା ଜିନିଷ, କେଉଁ ଦର କିମ୍ବା ହାରରେ କର ଦେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ କେଉଁ ଜିନିଷ ଉପରେ କର ଦେବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କର ଲାଗୁ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏବଂ କାରଣ ବିଷୟରେ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବିବୃତି ମଧ୍ୟ ରହିଥିଲା । ଏହା ପରେ କର କିପରି କରାଯିବ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ନିୟମର ଚିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା । ସଂକ୍ଷେପରେ, ଗେଜେଟରେ ଯାହା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ତାହା ଧାରା 67 (2) ର ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପାଳନ କରିବା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ମରାଠୀ ଖବରକାଗଜ ଜନ-ସେବକରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ନିୟମରେ କର ଦେବାକୁ ଥିବା ସାମଗ୍ରୀ, ଯେଉଁ ଦର କିମ୍ବା ହାରରେ ଟିକସ ଦେବାକୁ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ "ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବ୍ୟବସ୍ଥା " ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଚିଠା ନିୟମ ଏହା ସହିତ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଯାହା କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଧାରା 67 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅନୁପାଳନ ଥିଲା ଏବଂ "ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଣାଳୀ" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କେବଳ କର ଲାଗୁ କରିବାର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଭାବରେ ଅନ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ନୁହେଁ । ଯେପରି ଉପରେ କୁହାଯାଇଛି, ଧାରା 71,76 ଏବଂ 85, ଯଥାକ୍ରମେ କର ଆକଳନ ଏବଂ ଫାଙ୍କି ରୋକିବା ପାଇଁ ନିୟମ, କର ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ନିୟମ ଏବଂ ଫେରସ୍ତ ପାଇଁ ନିୟମ ସହିତ ଜଡିତ | ଏହି ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଯେ "ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବ୍ୟବସ୍ଥା" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ କର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା, ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦାୟ ଏବଂ ଫେରସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଲାଗୁ, ସଂଗ୍ରହ ଏବଂ ପ୍ରକ୍ରିୟା ନୁହେଁ । ଏହି ନିୟମ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ବୋର୍ଡରେ ଏବଂ ସହରର ଦୃଶ୍ୟମାନ ସ୍ଥାନରେ ଯାହା ଲଗାଯିବ ତାହା ହେଉଛି ବିଜ୍ଞପ୍ତି, ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଖସଡା ନିୟମ ନୁହେଁ । ଆମ ମତରେ ଧାରା 67 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅନୁପାଳନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଯେଉଁ ହାରରେ କର ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମର ପ୍ରକାଶନ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାଳନ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ଉପଧାରା (7) ଏବଂ (8) ର ଏବଂ ଧାରା 67ର ପ୍ରଭାବଶୀଳତା ସହିତ ବିଚାର କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ।

1961

ବଲ୍ଲଭଦାସ
ବନାମ
ପୌର ସଭା, ଅକୋଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

ଆମ ମତରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଠିକ୍ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଆବେଦନକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଯାଏ |

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା |

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ। ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଅନୁବାଦିକା
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।